

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžso/30/2015
Identifikačné číslo spisu:	1014200572
Dátum vydania rozhodnutia:	24.08.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1014200572.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: Ing. R. W., bytom F., zastúpená advokátom: JUDr. Milan Roll, Švabinského 13, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, Kutuzovova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SEL'UZ-27-5-2/2014-OdSP zo dňa 24. februára 2014, na odvolanie žalobkyne voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/85/2014-48 zo dňa 11. marca 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/85/2014-48 zo dňa 11. marca 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania napadnutého rozhodnutia žalovaného č. SEL'UZ-27-5-2/2014-OdSP zo dňa 24. februára 2014. Týmto rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia (ďalej len „správny orgán 1. stupňa“) č. VÚSZ-65201025374108/23-OVZ zo dňa 21.11.2013, ktorým znížil žalobkyni výsluhový dôchodok po valorizácii od 01.12.2013 na sumu 944,64 Eur mesačne.

Právo na náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

V odôvodnení krajský súd poznamenal, že kľúčovou otázkou vo veci bolo posúdenie správnosti použitého matematického vzorca pre výpočet výsluhového dôchodku žalobkyne v súvislosti s otázkou správnosti výkladu ustanovení § 60 ods. 1 a § 60 ods. 5 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z.z.“) žalovaným.

Uviedol, že z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že žalobkyni bola v roku 2003 z celkových 365 dní odpočítaná doba 38 dní, počas ktorých nevykonávala službu. Za hodnotených 327 dní doby výkonu služby jej bol vyplatený služobný príjem 309 171 Sk (10 262,59 eur) a za 9 dní nevyčerpanej riadnej dovolenky jej bol vyplatený služobný príjem 8 507 Sk (282,38 eur).

Súd sa zaoberal otázkou, či sa do deliteľa na účely zistenia priemerného služobného príjmu (základu na výpočet výsluhového dôchodku) má započítať aj 9 dní, za ktoré bol žalobkyni vyplatený služobný príjem za nevyčerpanú riadnu dovolenku, a teda či deliteľom je číslo 336 (327 dní + 9 dní), alebo ním má byť len číslo 327.

V prípade, že profesionálny vojak nevyčerpá riadnu dovolenku v celom rozsahu, patrí mu služobný príjem za nevyčerpanú pomernú časť riadnej dovolenky vo výške, ktorá zodpovedá počtu dní nevyčerpanej riadnej dovolenky. Nakoľko k vyčerpaniu riadnej dovolenky v rozsahu 9 dní v prípade žalobkyne nedošlo, podľa názoru súdu nie je možné uvedených 9 dní započítať do deliteľa tak, ako keby išlo o dni rovnocenné výkonu služby podľa § 55 ods. 2 vety druhej zákona č. 380/1997 Z. z. o peňažných náležitostiach vojakov (ďalej len „zákon č. 380/1997 Z.z.“) Ustanovenie § 60 ods. 5 písm. a) zákona č. 328/2002 Z.z. je nevyhnutné v danom prípade vykladať tak, že na určenie základu na výpočet výsluhového dôchodku mal žalovaný celkový služobný príjem vrátane služobného príjmu za nevyčerpanú riadnu dovolenku vydeliť iba počtom 327 dní. Súd v tejto súvislosti poukázal na totožný názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentovaný v rozsudku sp. zn. 7Sžo/42/2012 zo dňa 27.11.2013.

Ďalej uviedol, že je nepochybné, že s prihliadnutím na stále sa spresňujúcu judikatúru sa nemohol prikloniť k názoru vyslovenému v rozsudku sp. zn. 2S/177/2007, nakoľko odvtedy došlo k zmene právneho názoru a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa dôsledne vysporiadal so správnosťou výkladu ustanovení zákona č. 328/2002 Z. z., a to najmä s otázkou časovej a vecnej súvislosti príjmu týkajúceho sa refundovania nevyčerpanej dovolenky v príslušnom kalendárnom roku na prejednávajúcu vec a náhľad na problematiku matematického vzorca pre výpočet výsluhového dôchodku svojou rozhodovacou praxou posunul. S prihliadnutím na najnovšiu judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky obsiahnutú napríklad v rozsudkoch sp. zn. 9Sžo/33/2011 zo dňa 25.04.2012, 9Sžo/511/2011 a 9Sžo/57/2011 zo dňa 30.05.2012, 1Sžo/40/2013 zo dňa 29.07.2014 súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nech odchýlil.

Pokiaľ ide o námietku žalobkyne ohľadom porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, krajský súd sa stotožnil s tvrdením žalovaného, že výsluhoví dôchodcovia JUDr. U. a B. neboli účastníkmi tohto konania a vzhľadom na to, že každý prípad je potrebné posudzovať individuálne so zreteľom na všetky jeho okolnosti, je táto námietka neopodstatnená. Súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutých rozhodnutí ani nezistil porušenie zásady rovnakého zaobchádzania.

Súd si je vedomý absurdnosti toho, že výsluhovému dôchodcovi, ktorý je v poslednom najlepšom roku často práceneschopný, je podľa vyššie uvedeného matematického vzorca priznaný vyšší výsluhový dôchodok ako tomu, kto si celý rok plní služobné povinnosti, avšak správne orgány, ako aj súdy sú viazané všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi výpočet výsluhového dôchodku a je výhradne vecou zákonodarcu zmeniť právnú úpravu, ktorá sa javí nespravodlivou.

Záverom konštatoval, že vychádzajúc z pripojeného administratívneho spisu dospel k záveru, že námietky žalobkyne uvedené v žalobe nie sú takými námietkami, s ktorými by sa už žalovaný vo svojom rozhodnutí dostatočne nevysporiadal. Žalovaný v konaní dostatočne zistil skutkový stav veci, správne aplikoval právne predpisy a vyvodil správne právne závery. Hodnotením zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu súd nezistil logické, vecné ani právne pochybenia. Postup žalovaného, ako aj preskúmané rozhodnutie boli v súlade so zákonom, a preto súd žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podala žalobkyňa včas odvolanie. V prvom rade poukázala na obsah

svojej žaloby doručenej Krajskému súdu v Bratislave dňa 10.04.2014, ktorej sa v celom rozsahu pridrižiava a žalobu s odôvodnením si osvojuje aj ako časť odôvodnenia odvolania proti napadnutému rozsudku. Namietala, že z napadnutého rozhodnutia žalovaného nevyplýva zistenie, ktoré by viedlo k jednoznačnému právnenému záveru o opodstatnenosti zníženia výsluhovej dávky, pričom poukázala na znenie § 105 ods. 6 zákona č. 328/2002 Z.z. Podľa žalobkyne je nepochybné, že od vzniku nároku na výsluhovú dávku nenastala žiadna zmena údajov, z ktorých sa pri výpočte jej výsluhového dôchodku vychádzalo a nedošlo ani k žiadnej zmene právnej úpravy, ktorá by akýmkoľvek spôsobom mohla zasiahnuť do jej právneho postavenia v súvislosti s jej výsluhovým zabezpečením. Napriek tomu došlo k viacerým zníženiam pôvodne priznaného výsluhového dôchodku, ktoré boli vyvolané zmenou metodiky jeho výpočtu.

Ďalej uviedla, že druhá podstata sporu spočíva v nesprávnom výklade ust. § 60 ods. 5 zákona č. 328/2002 Z.z., ktorý vo svojom závere uvádza spôsob výpočtu výsluhového dôchodku. Postup žalovaného, ktorý bol potvrdený rozsudkom krajského súdu odporuje základnému právnenému princípu univerzálnosti právneho pravidla. Ide o to, že v prípade započítania služobného príjmu za nevyčerpanú riadnu dovolenku, čo ani žalovaný nespochybňuje, môže byť výsluhový dôchodok v jednom prípade rovnaký, v inom prípade vyšší ale aj nižší, ako v prípade, ak by takýto služobný príjem vyplatený nebol. Táto skutočnosť je dôsledkom toho, že služobný príjem za nevyčerpanú riadnu dovolenku (náhrada mzdy za dovolenku na zotavenie) sa stanovuje z kalendárneho roka spravidla predchádzajúceho kalendárnemu roku z ktorého sa inak zisťuje základ na výpočet dávok výsluhového zabezpečenia. V tomto smere poukázala aj na iný rozsudok Krajského súdu v Bratislave 2S/177/2007 v prípade výsluhového dôchodcu JUDr. Q. U., ktorému žalovaný vypláca výsluhový dôchodok vypočítaný iným spôsobom (iným vzorcom), ako je to v jej prípade, hoci ide o ten istý prípad a preto sa domáha, aby aj vo vzťahu k nej žalovaný postupoval rovnako a výsluhový dôchodok vypočítal v súlade so zákonom.

Poukázala na to, že § 60 ods. 5 zákona č. 328/2002 Z.z. vo svojom závere (dovetku) jasne uvádza, že zistený súčet (t. j. základ) sa vydá celkovým počtom dní, za ktoré boli uvedené príjmy v rozhodujúcom kalendárnom období vyplatené K tomu uviedla, že služobný príjem za výkon služby je jednou súčasťou základu na výpočet dávok vyplatených za skutočne vykonaný počet dní služby v kalendárnom roku a služobný príjem za nevyčerpanú riadnu dovolenku je inou súčasťou uvedeného základu závislou na počte nevyčerpaných dní riadnej dovolenky.

Vzhľadom k uvedenému je preto podľa žalobkyne zásadne nesprávny postup žalovaného, ktorý ako deliteľ použil číslu 327, pretože za 327 dní dosiahla služobný príjem len 309 171.- Sk (10 262,59 Eur), a nie príjem 317 678.- Sk (10 544,97 Eur) a preto nemôže byť deliteľom číslo 327. Ak má byť v deliteli použitá číslu 327, táto má/musí zodpovedať dosiahnutému príjmu 309 171.- Sk (10 262,59 Eur) a číslu 9 (za nevyčerpanú časť dovolenky) má zodpovedať príjmu 8 507.- Sk za obdobie, ktoré mu zodpovedá. V tomto smere poukázala na správny spôsob výpočtu výsluhového dôchodku správnym orgánom 1. stupňa, a to v rozhodnutí č. 65201025374108/2-VÚSZ/DO1 zo dňa 13.02.2004, ktorým jej podľa ust. § 38 zák. č. 328/2002 Z.z. bol priznaný výsluhový dôchodok od 01.01.2004 vo výške 18 355.- Sk mesačne.

Ďalej namietala, že v § 58 uvedeného zákona sa uvádza, že rok trvania služobného pomeru na účely tohto zákona je 365 dní. Doba trvania služobného pomeru v kalendárnom roku, z ktorého sa zisťuje základ na výpočet dávok výsluhového zabezpečenia, je vždy 365 dní, pretože v každom prípade musí ísť o celistvý ukončený kalendárny rok. Jednotlivé zložky základu na výpočet dávok výsluhového zabezpečenia nemôžu byť preto v kalendárnom roku samostatne vyplatené za viac ako 365 dní. Ignorovať počet dní, za ktoré patril služobný príjem za výkon služby a počet dní, za ktoré patril služobný príjem za nevyčerpanú riadnu dovolenku a zamerať sa iba na súčet dosiahnutých príjmov bez ohľadu na to, z akého dôvodu a za aký počet dní boli dosiahnuté je preto podľa názoru žalobkyne absurdné, a v rozpore s vyššie citovanými ustanoveniami, pretože každý zo započítateľných príjmov môže byť vyplatený za rôzny počet dní v rozhodujúcom kalendárnom roku, pričom počet dní, za ktoré sú jednotlivé druhy započítateľných príjmov vyplatené vôbec nemusia byť totožné.

Uviedla, že rovnako tak ako zo služobného príjmu za výkon služby, i zo služobného príjmu za nevyčerpanú riadnu dovolenku zaplatila poisťné a preto pri zaplatení poisťného z vyššej poisťnej sumy by mala byť primerane vyššia aj dávka vypočítaná z poisťného základu. Vzhľadom k uvedenému preto napadnuté rozhodnutie krajského súdu považuje za nesprávne a túto nesprávnosť vidí v spôsobe výpočtu vymeriavacieho základu pre určenie výšky výsluhového dôchodku. V tomto smere poukázala aj na už vydané a vyššie uvedené právoplatné rozhodnutia konkrétne Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S 199/2006 zo dňa 24.03.2006 a Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S 74/2006 z 21.05.2008 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžso 37/2008 zo dňa 20.08.2009, v ktorých sa už tieto súdy zaoberali nesprávnym prístupom žalovaného, ktorý neustále mení metodiku - teda spôsob výpočtu výsluhového dôchodku.

Záverom konštatovala, že ako vyplýva z obsahu žaloby, žalovaný používa pri výpočte výsluhového dôchodku vzorec, ktorý i sám krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia označil za „absurdný“, no napriek uvedenému rozhodol tak, že žalobu zamietol. Vzhľadom k uvedenému preto navrhla, aby odvolací súd rozhodol rozsudkom tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.03.2015 sp. zn. 2S/85/2014 v napadnutej časti zmení tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a prizná náhradu trov konania v celkovej výške 285,66 €.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne vyjadril podaním zo dňa 18.05.2015. Poznamenal, že postup žalovaného pri výpočte výsluhového dôchodku vychádza dôsledne zo zákonnej dikcie § 60 ods. 1 a ods. 5 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. a plne rešpektuje závery súdov uvedené v predchádzajúcich súdnych sporoch, týkajúcich sa žalobkyne.

Ďalej uviedol, že žalobkyňa sa opakovane domáha určenia výšky jej výsluhového dôchodku tak, ako jej bol určený v rozhodnutí správneho orgánu 1. stupňa č. 65201025374108/2-VÚSZ/DO 1 zo dňa 13. februára 2004. Takýto spôsob výpočtu výsluhového dôchodku žalobkyne je však nezákonný. Správny orgán 1. stupňa pri jeho vydávaní postupoval v rozpore so zákonom - konkrétne v rozpore s § 60 ods. 1 a ods. 5 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z., keď bol osobitne počítaný súhrn mesačných služobných príjmov žalobkyne a osobitne bol počítaný služobný príjem žalobkyne za nevyčerpanú dovolenku, ktorý navyše nebol vydelený počtom dní, za ktoré patril služobný príjem za nevyčerpanú dovolenku, ale bol vydelený počtom dní, za ktoré patrila nevyčerpaná dovolenka. Takto vypočítaný výsluhový dôchodok žalobkyne bol počítaný v zmysle Odborného usmernenia Ministerstva obrany SR, Sekcia ľudských zdrojov, č. SEUZZ-31/3-132/2003 z 15. januára 2003, ktoré však neodzrkadľovalo správne zákonnú úpravu a bolo zrušené rozhodnutím Ministerstva obrany SR, Sekcia ľudských zdrojov č. SEUZZ-58-77/2004 z 9. decembra 2004.

Poukázal na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v súdnom konaní predchádzajúcom tomuto konaniu, právoplatným rozsudkom sp. zn. 7Sžso/16/2012 z 29. mája 2013 zrušil rozhodnutie žalovaného č. KaVSÚ-5-57-2/2010 z 15. decembra 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnej veci dospel k záveru, že ustanovenie § 60 ods. 5 zákona č. 328/2002 Z. z. je potrebné v danom prípade vykladať tak, že pre zistenie základu na výpočet výsluhového dôchodku sa celkový služobný príjem žalobkyne vrátane služobného príjmu za nevyčerpanú riadnu dovolenku v sume 317 678,- Sk (10 544,97 €) mal vydeliť len počtom 327 dní, počas ktorých vykonávala službu profesionálnej vojačky.

Záverom žalovaný konštatoval, že rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa č. VÚSZ-65201025374108/23-0VZ z 21. novembra 2013 je v súlade s vyššie uvedeným záverom a správny orgán 1. stupňa pri jeho vydávaní postupoval striktne podľa § 60 ods. 5 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. Vecnú a procesnú správnosť tohto rozhodnutia potvrdil aj odvolací orgán - žalovaný. Správnosť tohto rozhodnutia bola napokon potvrdená aj napadnutým rozsudkom krajského súdu ktorým žalobu žalobkyne v zmysle § 250j ods. 1 O. s. p. v celom rozsahu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004

Z. z.) dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250a ods. 2 O.s.p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24. augusta 2016 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 58 ods. 5 zákona č. 328/2002 Z. z. rok trvania služobného pomeru na účely tohto zákona je 365 dní.

Podľa § 60 ods. 5 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. základ pre výpočet výsluhového dôchodku profesionálneho vojaka sa vypočítava z priemerného služobného príjmu, ktorým je priemer súhrnu mesačných služobných príjmov a osobitných príplatkov, ktoré patrili profesionálnemu vojakovi za príslušný kalendárny rok, a je rovnaký ako vymeriavací základ na určenie poistného na nemocenské zabezpečenie a výsluhové zabezpečenie.

Podľa § 55 ods. 2 zákona č. 380/1997 Z.z. ak profesionálny vojak nevykonával službu celý kalendárny mesiac, patrí mu pomerná časť služobného príjmu za každý kalendárny deň, keď vykonával službu. Čas riadnej dovolenky, osobitnej dovolenky, krátkej dovolenky, náhradného voľna a preventívnej rehabilitácie sa na účely výplaty služobného príjmu považuje za výkon služby.

Podľa § 119 zákona č. 370/1997 Z. z. o vojenskej službe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 370/1997 Z.z.“) profesionálnemu vojakovi patrí za nevyčerpanú riadnu dovolenku alebo za jej pomernú časť služobný príjem zodpovedajúci počtu dní nevyčerpanej riadnej dovolenky, ak riadnu dovolenku alebo jej pomernú časť nemohol vyčerpať ani do konca nasledujúceho kalendárneho roku z dôvodu neudelenia riadnej dovolenky alebo z dôvodov uvedených v § 34 ods. 1 písm. a) až d).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania napadnutého rozhodnutia žalovaného č. SEĽUZ-27-5-2/2014-OdSP zo dňa 24. februára 2014. Týmto rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa o znížení jej výsluhového dôchodku od 01.12.2013 na sumu 944,64 Eur mesačne.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu má odvolací súd za preukázané, že žalobkyňa bola dňom 31.12.2003 prepustená zo služobného pomeru profesionálneho vojaka po 23 ukončených rokoch vojenskej služby a od 01.01.2004 začala poberať výsluhový dôchodok 18355 Sk (609,27 Eur) mesačne, ktorý jej bol priznaný rozhodnutím správneho orgánu 1. stupňa č. 65201025374108/2-VÚSZ/DO 1 zo dňa 13.02.2004.

Správny orgán 1. stupňa po zistení nesprávne vypočítaného výsluhového dôchodku žalobkyne jej rozhodnutím č. 65201025374108/6-VÚSZ/DO 1 zo dňa 25.04.2005 s účinnosťou od 01.05.2005 znížil výsluhový dôchodok po valorizácii na 17247 Sk (572,49 Eur) mesačne. Výsluhový dôchodok bol vypočítaný na 16 105 Sk (534,59 Eur).

Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. SEĽUZ-745-56/2005 zo dňa 20.06.2005 tak, že odvolaním napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil prvostupňovému orgánu na nové rozhodnutie z dôvodu nesprávneho stanovenia priemeru súhrnu mesačných služobných príjmov a osobitných príplatkov a nesprávneho vydelenia zisteného súčtu celkovým počtom dní, za ktoré boli uvedené príjmy v rozhodujúcom kalendárnom roku vyplatené.

V ďalšom konaní správny orgán 1. stupňa vydal rozhodnutie č. 65201025374108/9-VÚSZ/DO I zo dňa 21.10.2005, ktorým s účinnosťou od 01.11.2005 znížil žalobkyni výsluhový dôchodok po valorizácii na 17 247 Sk (572,49 eur) mesačne. Výsluhový dôchodok bol vypočítaný na 16 105 Sk (534,59 eur) mesačne. Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie, o ktorom žalovaný rozhodol rozhodnutím č. KaVSÚ-8-32-2/2006-OdSS zo dňa 17.03.2006 tak, že odvolanie zamietol a potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie.

Rozhodnutie žalovaného č. KaVSÚ-8-32-2/2006-OdSS zo dňa 17.03.2006 napadla žalobkyňa žalobou, ktorú Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2S/200/2006-30 zo dňa 03.10.2008 zamietol. Žalobkyňa sa proti nemu odvolala a Najvyšší súd Slovenskej republiky ho rozsudkom sp. zn. 4Sžso/59/2008 zo dňa 30.09.2009 zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Od tohto dňa vydal správny orgán 1. stupňa viacero rozhodnutí, ktoré žalobkyňa napadla opravnými prostriedkami, a to až do právoplatného rozhodnutia žalovaného č. KaVSÚ-5-57-2/2010 zo dňa 15.12.2010 ktoré napadla súdnou žalobou, ktorú Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 1S/27/2011 zo dňa 09.02.2012 zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 7Sžso/16/2012 zo dňa 29.05.2013 rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/27/2011 zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného č. KaVSU-5-57-2/2010 zo dňa 15.12.2010 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní správny orgán 1. stupňa vydal rozhodnutie č. VÚSZ-65201025374108/23-OVZ zo dňa 21.11.2013, ktorým znížil žalobkyni výsluhový dôchodok po valorizácii na 944,64 Eur mesačne. Výsluhový dôchodok bol vypočítaný na 16548 Sk (549,30 Eur) mesačne. Aj proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie, ktoré žalovaný napadnutým rozhodnutím č. SELUZ-27-5-2/2014-OdSP zo dňa 24.02.2014 zamietol a rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa potvrdil.

Podstatou odvolania proti rozsudku krajského súdu, ako aj žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného je výklad ustanovenia § 60 ods. 5 písm. a) zákona č. 328/2002 Z.z. a s tým súvisiaca už viackrát riešená právna otázka týkajúca sa určenia veľkosti menovateľa pre výpočet základu výsluhového dôchodku.

Pri výpočte výsluhového dôchodku žalobkyne správny orgán prvého stupňa vychádzal z príjmov najlepšího ukončeného kalendárneho roka 2003 za 327 dní doby výkonu služby a zo služobného príjmu a za 9 dní nevyčerpanej dovolenky patriacej žalobkyni za tento rok.

Základ na výpočet výsluhového dôchodku žalobkyne je upravený výlučne v § 60 ods. 5 písm. a) zákona č. 328/2002 Z.z. podľa ktorého priemerný služobný príjem profesionálneho vojaka, ktorý je odmeňovaný podľa zákona č. 380/1997 Z.z. je priemer súhrnu mesačných služobných príjmov a osobitných príplatkov, ktoré patrili profesionálnemu vojakovi za príslušný kalendárny rok, a je rovnaký ako vymeriavací základ na určenie poistného na nemocenské zabezpečenie a výsluhové zabezpečenie. Ak profesionálny vojak nevyčerpá riadnu dovolenku v celom rozsahu, patrí mu služobný príjem za nevyčerpanú pomernú časť riadnej dovolenky vo výške, ktorá zodpovedá počtu dní nevyčerpanej riadnej dovolenky.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že nakoľko v prípade žalobkyne k vyčerpaniu riadnej dovolenky v rozsahu 9 dní nedošlo, nie je možné uvedených 9 dní započítať do deliteľa tak, ako keby išlo o dni rovnocenné výkonu služby podľa § 55 ods. 2 vety druhej zákona č. 380/1997 Z.z. Ustanovenie § 60 ods. 5 písm. a) zákona č. 328/2002 Z.z. je nevyhnutné v danom prípade vykladať tak, že na určenie základu na výpočet výsluhového dôchodku mal žalovaný celkový služobný príjem vrátane služobného príjmu za nevyčerpanú riadnu dovolenku vydeliť iba počtom 327 dní.

Z rôznorodej a stále sa spresňujúcej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva

správnosť právneho výkladu ustanovení zákona č. 328/2002 Z.z., konkrétne výkladu § 60 ods. 5 písm. a) predmetného zákona krajským súdom, ako aj žalovaným a správnym orgánom 1. stupňa. V súvislosti s uvedeným odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžso/57/2011 zo dňa 30. mája 2012:

„Sporným medzi účastníkmi bolo, či do deliteľa na účely zistenia priemerného služobného príjmu (základu na výpočet výsluhového dôchodku) sa má započítať aj 25 dní, za ktoré žalobcovi bol vyplatený služobný príjem za nevyčerpanú riadnu dovolenku, a teda či deliteľom je číslo 368 (343 + 25), alebo či deliteľom má byť len 343 dní. Pokiaľ profesionálny vojak riadnu dovolenku nevyčerpá v celom rozsahu, patrí mu služobný príjem za nevyčerpanú pomernú časť riadnej dovolenky vo výške, zodpovedajúcej počtu dní nevyčerpanej riadnej dovolenky. Keďže k vyčerpaniu riadnej dovolenky v rozsahu dvadsaťpäť dní v prípade žalobcu nedošlo, podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné uvedených 25 dní započítať do deliteľa ako keby išlo o dni rovnocenné výkonu služby podľa § 55 ods. 2 vety druhej zákona č. 380/1997 Z. z. Odvolací súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že ustanovenie § 60 ods. 5 písm. a/ zákona č. 328/2002 Z. z. je potrebné v danom prípade vykladať tak, že pre zistenie základu na výpočet výsluhového dôchodku mal žalovaný celkový služobný príjem (vrátane služobného príjmu za nevyčerpanú riadnu dovolenku) vydeliť len počtom 343 dní (365-22).“

Rovnaký právny názor bol vyjadrený aj v ďalších rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Sžo/40/2013 zo dňa 29.07.2014, rozhodnutie zo dňa 25.04.2012, sp. zn. 9Sžso/33/2011, rozhodnutie zo dňa 30.05.2012, sp. zn. 9Sžso/51/2011) na ktoré správne poukázal aj krajský súd.

V zmysle § 250ja ods. 4 O. s. p. súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Viazanosť právnym názorom súdu je právna i skutková a vzťahuje sa na postup prvostupňového súdu v novom konaní, na výrok aj na odôvodnenie nového rozhodnutia. Viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu znamená predovšetkým povinnosť adresáta rešpektovať právny názor rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, resp. povinnosť pri výklade a aplikácii príslušných právnych noriem, ktorých sa záväzný právny názor týka, postupovať v súlade s vyjadreným právnym názorom súdu.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžso/16/2012 zo dňa 29. mája 2013, ktorým bolo zrušené rozhodnutie žalovaného č. KaVSÚ-5-57-2/2010 zo dňa 15. decembra 2010 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie:

„Najvyšší súd SR mal za to, že z § 55 ods. 2 prvej vety zákona č. 380/1997 Z. z. vyplýva, že pokiaľ profesionálny vojak nevyčerpá v celom rozsahu riadnu dovolenku, patrí mu služobný príjem za nevyčerpanú pomernú časť riadnej dovolenky vo výške zodpovedajúcej počtu dní nevyčerpanej riadnej dovolenky. Z dôvodu skončenia výkonu služobného pomeru žalobkyne však riadna dovolenka v rozsahu 9 dní vyčerpaná nebola, preto podľa názoru súdu nemožno uvedených deväť dní započítať do deliteľa ako keby išlo o dni, počas ktorých žalobkyni trval výkon služby podľa § 55 ods. 2 druhej vety zákona č. 380/1997 Z. z. aj po skončení služobného pomeru. Ustanovenie § 60 ods. 5 zákona č. 328/2002 Z. z. je potrebné v danom prípade vykladať tak, že pre zistenie základu na výpočet výsluhového dôchodku sa žalobkynin celkový služobný príjem vrátane služobného príjmu za nevyčerpanú riadnu dovolenku v sume 317.678,- Sk (10.544,97 €) mal vydeliť len počtom 327 dní, počas ktorých vykonávala službu profesionálnej vojačky.“

Správny orgán 1. stupňa v napadnutom rozhodnutí plne rešpektoval vyslovený právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, s ktorým sa stotožnil aj žalovaný, keď napadnutým rozhodnutím zamietol nedôvodné odvolanie žalobkyne a potvrdil vecnú správnosť rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu.

Tvrdenie žalovanej o správnosti výpočtu jej výsluhového dôchodku v rozhodnutí správneho orgánu 1. stupňa č. 65201025374108/2-VUSZ/DO1 zo dňa 13.2.2004 je neodôvodnené, vyvolané len jej subjektívnym presvedčením. Spôsob výpočtu výsluhového dôchodku v rozhodnutí, na ktoré sa žalobkyňa odvoláva bol nezákonný, nakoľko vychádzal z Odborného usmernenia Ministerstva obrany Slovenskej republiky, Sekcie ľudských zdrojov č. SELUZ-31/3-132/2003, ktoré bolo neskôr zrušené z dôvodu rozporu s právnou úpravou.

Námietku žalobkyne, týkajúcu sa zásady rovnakého zaobchádzania, s poukazom na iného výsluhového dôchodcu, vyhodnotil odvolací súd taktiež ako nedôvodnú. Stotožňuje sa s názorom krajského súdu, ako aj s názorom žalovaného, že výsluhový dôchodca JUDr. U. nie je účastníkom tohto konania a nikdy jeho účastníkom nebol. V predmetnej veci ide o úplne odlišné konanie, ktorého účastníkom je iba samotná žalobkyňa a nakoľko každý prípad sa posudzuje individuálne, so zreteľom na všetky jeho okolnosti je toto tvrdenie žalobkyne bezpredmetné. Správne orgány, ako aj súdy vychádzajú zo všeobecne záväzných právnych predpisov k tejto problematike, ktorými sú viazané a prípadná zmena právnej úpravy je v kompetencii zákonodarcu, ktorý právnou úpravu prijal. Preto tvrdenie žalobkyne, že krajský súd mal žalobu zamietnuť z dôvodu nesprávnej právnej úpravy je bezpredmetné.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd vyhodnotil, že prvostupňový súd rozhodol správne, keď žalobu zamietol. Žalobkyňa neuviedla v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov vyvrátili, odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. potvrdil ako vecne správny.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O. s. p. a s poukazom na § 246c veta prvá a § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že neúspešnej žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko nebola v odvolacom konaní úspešná.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.